

Sargerasova hrobka

Robert Brooks

Část první: Osud toho druhého

Téměř celá loď shořela na popel.

Kovové žebrování lodního trupu, kdysi dávno ukované v Lordaeronu, nyní spočívalo na mořském dně. Stejný osud potkal cestující i posádku. Hladina unášela jen několik ohořelých kusů dřeva a látky, které stále zářily. Zpod jejich dmoucího se povrchu občas zasyčel zelenkavý uhlík.

Bude trvat ještě několik hodin, než uhasnou. Na oheň vzešlý z magie felu si obyčejná voda nepřišla.

Vlny vyplavily trosky na černé kamenité pobřeží. Mezi nimi se potácela osamocená postava. Kůži měla bledou, vysušenou a pokrytou boláky. Muž doklopýtal k vodě a začal se troskami prohrabávat.

Vzal do rukou sežehnuté prkno. Očichal ho. Z úst mu vystřelil jazyk a on olízl jeden z uhlíků. Ten zajiskřil a se zasyčením zhasl. Mužovy oči zeleně zazářily. Usmál se.

„Víc... potřebuju... víc...“

Nikdy dříve fel neokusil. Z jihu ho naléhavě volal nějaký větší kus. Muž se vrávoravě vydal vpřed. Držel se přitom u břehu. Dobře věděl, že se musí vyhnout území Dozorkyň.

Bylo téměř nemožné rozpomenout se na den, kdy jej ještě nesužovala jeho potřeba. Maně se probíral myšlenkami. Nebylo možné, že by existovala doba, kdy by nic nepotřeboval. Ne. To bylo prostě vyloučené. Ty vzpomínky na Suramar, kdy měl svou hrdost i přísun energie, co hrdlo ráčilo...

... doba před vyhnanstvím...

... to byly jen toužebné představy, které rychle bledly. A to bylo dobře. Až odejdou úplně, bude všechno jednodušší.

Nepotřeboval Suramar. Energie – tu potřeboval. Žádnou energii nepozřel již několik dnů. Jen ten jediný uhlík. A tady už v žádný další zdroj doufat nemohl. Bylo tu až moc jemu podobných. Ale dál na pobřeží byly další trosky a další kořist. Cítil to. Nebylo to daleko. A tak se plahočil dál, nedbaje svého vyčerpání, blíž a blíž k tomu, co dráždilo jeho mysl.

Věděl, že ostatní to bude přitahovat zrovna tak.

„Ale je to moje moje moje moje moje...“

Byl už tak blízko. Volalo ho to odněkud z přílivu.

Tam.

Na kamenech leželo tváří dolů mrtvé tělo, přes které se něžně přelévaly vlny. Ať už to býval kdokoli, musel být neskutečně mocný. Dokonce i po smrti z něj vyzařovala magická energie, oslnivě silná jako druhé slunce.

Jak slastné bude pozřít ji do nejmenšího ždibíčku.

Spěchal příliš a upadl. Vyškrábal se na kolena. Z dálky k němu doléhaly zlostné výkřiky. Brzy tu budou další. A dostanou také svůj díl. Bylo tu dost pro všechny. Ale napřed je řada *na něm*.

Stáhl z mrtvoly černý plášť. Ork. Zelená kůže, která pulzovala temnou magií a podivnými symboly. S tak silnou aurou se v životě nesetkal. Mohla by jej živit celé...

Dny? Týdny? Roky?

Zkřivil prsty nad tělem a okusil tu opojnou záři. Byla zlovolná. A byla přenádherná. Zhluboka se napil.

Cítil energii. Cítil oheň. Cítil moc.

A pak bolest. Cítil, jak se zelená ruka mrtvoly pevně sevřela kolem jeho hrdla.

Cítil strach. Ork stál na nohou. Žádná mrtvola. Rudě zářící oči se vpíjely do těch jeho. „Nezaplatil jsi daň za takovou moc, ne tak jako já,“ oslovil ho ork. Oči se mu zúžily a rty zvlnil úsměv. „Ale prosím, jen si posluž.“

Vyhnanec zavřískl. Do mysli se mu vedral příval zkaženého felu. Odjakživa přežíval na magii. A teď se v ní topil a bezmocně lapal po dechu, pohřbený vlnami nekonečného oceánu zeleného ohně. Přetékal. A proud přesto neustával.

A pak to během jediného úderu srdce bylo všechno pryč. Všechna orkova magie. I jeho vlastní. Byl vysátý do poslední kapky. Nezbyvalo nic než prázdnota a agónie.

A ještě než se jeho srdce zastavilo, uvědomil si, že by pro možnost vládnout znovu takovou mocí udělal cokoli...

Gul'dan nedbalým gestem ukončil nešťastníkovu existenci. Zůstalo po něm jen několik mokrých stružek na kameni. Gul'danovi připadal jako elf, ale zároveň mu nepřipomínal žádného z těch, co vpadli na Draenor. Ti nevypadali ani zdaleka tak neduživě. „Co byl zač?“ zeptal se Gul'dan svého pána.

— *SOMRAČNÝ ODPADLÍK. VYHNANEC ZE SURAMARU.* —

V okolí bylo pár dalších takových. Utíkali. Nedostali se však daleko. Gul'dan vztáhl ruce a o několik okamžiků později padli všichni Soumrační odpadlíci k zemi mrtví. Nezbylo z nich víc než zchřadlé slupky. Z jejich těl splynuly víry zelenkavé mlhy a vsákly se Gul'danovi do kůže.

Gul'dan zavřel oči a pomalu vydechl. Tíha jeho vyčerpání se nezmírnila víc, než co by se za nehet vešlo, ale jeho uspokojení bylo daleko hlubší. Být zase predátor byl skvělý pocit. Kéž by jen trval déle.

Gul'dan se začal belhat pryč. Pobřeží bylo příliš na očích. A nebyl důvod, proč by to měl svému pronásledovateli zjednodušovat. Gul'dan se zastavil až daleko ve vnitrozemí, kde se skryl mezi balvany a mrtvými, neplodnými stromy.

Posadil se, aby si odpočinul. „Je tohle to místo? Roztříštěné ostrovy?“ zeptal se.

— ANO. NEZASTAVUJ SE. —

Gul'danovi se hnusilo, jak mu Kil'jaedenův hlas rachotil v lebce. Vnikl do jeho mysli v okamžiku, kdy vstoupil na tento svět, a od té doby mu nedovolil ani chvilku oddechu. „Potřebuju čas,“ zamručel.

— ŽÁDNÝ NEMÁŠ. —

Gul'dan se opřel zády o kámen. Jeho dohoda s Plamennou legií mu přinesla moc, ale jeho záda byla stále stejně pokrivená. Jeho smrtelné tělo bylo stále slabé. „Potřebuju čas. Arcimág je mocnější, než tušíš.“ Gul'dan se vyčerpá málem k smrti, než doplaval na břeh. Nemohl si totiž dovolit použít jinou než svou fyzickou sílu. Pokud by Khadgar zachytil byť jen jediný závan felu pohybujícího se pryč od hořící obchodní lodi... Nu, k tomu našťástí nedošlo, ale Gul'dan se teď stěží udržel na nohou. „Stačí mi jen chvilka.“

— NE. —

Gul'dan se nepohnul, jen dál popadal dech.

— CHCEŠ MI SNAD ODPOROVAT? —

Orkovi uniklo zasyčení. Přešel na nový svět, ukradl loď a přeplavil se s ní přes neznámý oceán. A celou tu dobu mu dýchal na záda neúnavný pronásledovatel. Gul'dan už nedokázal potlačit vztek: „Prokázal jsem svou věrnost už tisíckrát.“

— A POKAŽDÉ JSI SELHAL. NEPROKÁZAL JSI NIC. —

Gul'dan zaplašil únavu a postavil se. *Že jsem selhal? Já?* Držel tu myšlenku bezpečně ukrytou. On svou část úmluvy dodržel. To *Legie* selhala. Z žádného z jejích plánů nakonec nic nebylo. Mannoroth, který vyhladil tisíce světů, padl do léčky a zaplatil za to životem. Obrovskou moc Auchindounu si pro sebe zabrali na okamžik sotva delší než úder srdce.

Dokonce i Archimonde padl.

Na povrch vyplula nebezpečná myšlenka. *Proč bych měl očekávat, že to tentokrát bude jiné?* Tu otázku pohřbil Gul'dan hluboko. Velmi hluboko.

„Kam mám tedy jít?“ zeptal se hlasem mrazivým jako sama smrt.

— VE SVÝCH STOPÁCH. —

Gul'dan se ohlédl na oceán. „Nechápu.“

— *UŽ JSI TUTO KRAJINU NAVŠTÍVIL. PŘED NĚKOLIKA DESETILETÍMI. COPAK TO NECÍTÍŠ?* —

„To jsem nebyl já,“ oponoval Gul'dan. Jeho nitro probodl ledový ostěn nepokoje. Pomyšlení, že existoval ještě jiný Gul'dan, který žil a zemřel na tomto světě – v tomto odlišném čase – mu obracelo útroby naruby. „Nejsem jako on.“

— *POKUD JE TO TAK, TAK JSI MI K NIČEMU. JDI NA SEVER.* —

Odmítnutí nepřipadalo v úvahu. Zatím ne. Gul'dan znovu přinutil nohy do pohybu. Kráčel pomalu a pátral přitom po jakémkoli náznaku nazírání. Nepochyboval o tom, že arcimág Khadgar už začal s prohledáváním těchto ostrovů. V okolí se hemžili Soumrační odpadlíci, ale jakmile vycítili hrozbu, která z černokněžníka sálala, rozutekli se. Mnoho z nich se ukrylo v desítky let starých vracích lodí, které lemovaly pobřeží. Gul'dana to potěšilo. Khadgar se bude určitě bavit, až je bude muset jeden po druhém prozkoumávat. Žádný havran nebyl v dohledu, jen vysoko nad nimi plachtilo několik supů. Ti si však drželi odstup.

„K čemu tu došlo? S tím... druhým?“ Ta otázka za sebou zanechávala hořkou pachut'. Musel se ale dozvědět pravdu. Z vrískotu vojáků z řad Aliance i Hordy, kteří měli tu smůlu, že mu na Draenoru padli do rukou, se toho mnoho nedozvěděl. Jen to, že Gul'dan z této reality šel do války společně s první Hordou. A že byl poražen a zabit. Nakonec. K podrobnostem se propracovával jen s obtížemi. Možná to znamenalo, že sešel ze světa nějakým pramálo pozoruhodným způsobem a že nikomu nestálo za to o jeho smrti vyprávět. To nebyla příliš uspokojivá myšlenka.

— *VYZVEDL JSI Z MOŘE OSTROV, THAL'DRANATH.* —

„Na tvůj příkaz?“ zajímalo Gul'dana.

— *NEJSI TU OD TOHO, ABYS MI KLADL OTÁZKY. JSI TU PROTO, ABYS TEN OSTROV ZNOVU NAVŠTÍVIL. A CESTA JE DLOUHÁ. TAK SEBOU HNI.* —

Gul'danovy myšlenky stále vířily ve zrádných vodách. *Musí se tu skrývat něco mocného.* Proč by se před ním jinak Kil'jaeden snažil zatajit pravdu? *Musím ho poslouchat, ale to neznamená, že mu musím důvěřovat,* usoudil Gul'dan. Koneckonců proslul Kil'jaeden jako „Podvodník“ z dobrého důvodu.

„Můžu se alespoň zeptat, co je na tom ostrově?“

— *SARGERASOVA HROBKA.* —

V tu chvíli zahalilo krajinu hluboké ticho. Supi v okamžení zmizeli z dohledu. Hlodavci se ztratili ve svých norách.

Někdo se blížil. Gul'dan se zastavil. Zaposlouchal se. Vyčkával. A pak se pomalu, velice pomalu zahalil mocí felu. Byl to jednoduchý, leč účinný trik. Pro kohokoli ve vzdálenosti větší než dva kroky by byl Gul'dan neviditelný. A každý, kdo by přistoupil blíž, by brzy neviděl už nikdy nic.

Oči nechal otevřené, zatímco jeho myšlenky se hnaly jako o život. „Sargerasova hrobka? Copak on je mrtvý?“ zašeptal.

Tuhle odpověď měl Kil'jaeden na mnoho Gul'danových otázek. A orkova trpělivost se tenčila pokaždé, když byl znovu nucen si ji vyslechnout.

Někdo se pohyboval mezi kameny. Gul'dan ji vycítil dřív, než ji zahlédl.

Jeho pozornost přilákal rychlý pohyb. Nehlučně tudy klouzala postava zahalená v plášti a ani jediný oblázek nezachrastil pod jejími tichými kroky. Na okamžik ji ozářilo světlo a zaleskly se zakřivené čepele a smaragdové brnění. Každý její pohyb byl proveden s jistotou a účelem. Helmice neodhalovala ani centimetr její kůže, ale přesto se zdálo, že jí nečiní nejmenší problém zkoumat okolí.

Gul'dan se pousmál. Podobné brnění nosila Cordana Felsing. *Dozorkyně? Tady? Nesmírně pozoruhodné.*

Na okamžik byl v pokušení přepadnout ji. Pak ale odbočila směrem k severu. Následoval ji. Kde byla jedna, budou jistě i další. Soumrační odpadlíci byli příliš slabí a z jejich životní esence toho mnoho neměl. Duše Dozorkyň by však stály za ztracený čas.

Kil'jaeden neřekl ani slovo, aby ho zastavil. A pátilo to, ach ano, *spalovalo* to Gul'danovu pýchu, když přemýšlel nad tím, zda mu jeho pán *povolí* tento drobný střípek svobody.

Gul'danova magie jej zaštiťovala před jejíma očima, zatímco pospíchal za Dozorkyní. Dvakrát se musel zastavit, když změnila směr. Pohybovala se po nepravidelných křivkách a pak se zase vracela do původního směru. Po něčem pátrala. Po něm? To bylo nepravděpodobné. Bez podpory by se Gul'dana snažil stíhat jenom naprostý blázen. Dokonce i Khadgar v první řadě vyhledal pomoc spojenců.

Dozorkyně po chvíli obešla útes a vynořila se na rovné planině. Tam už ji očekával půltucet jejích družek.

Ano...

Gul'dan vyčkával, skryt ve stínech, a shromažďoval k sobě moc, zatímco Dozorkyně, kterou sledoval, se připojila k ostatním. Doléhaly k němu jen útržky jejich rozhovoru.

„... mrtví Odpadlíci...“

„... potopená loď na obzoru...“

„... jak přikazuješ, Dozorkyně Shadowsong.“

Gul'dan se se zájmem zahleděl jejich směrem. To jméno mu bylo povědomé. Kde ho už jenom... Ach, ano. Maiev Shadowsong. Cordanina velitelka, o které Cordana mluvila s bázní v hlase. *Pokud se někdy dozví o mé zradě, řekla tehdy, budu muset doufat v konec stejně rychlý, jako byl ten Illidanův.*

Kdyby se Gul'danovi poštěstilo zabít Maiev teď hned, měl by hned o jednu starost méně.

Připravil si léčku – horoucí vír smrti. Neměly nejmenší šanci. Ani netušily, že je tady. Gul'dan pozvedl ruce a...

Kil'jaedenův hlas mu zabouřil v mysli. Jeho drtivá síla Gul'dana málem srazila na kolena. Ruce mu klesly, útok byl zapomenut. „Co...?“

A pak to uslyšel.

Planinou se rozlehl havraní skřek.

Gul'dan okamžitě odvolal útočné kouzlo a přitom úpěnlivě doufal, že nebylo zpozorováno. Vzhlédl. Havran se snášel k zemi. Na prchavý okamžik si byl Gul'dan jistý, že je prozrazen.

Ale havran jen dvakrát zakroužil nad planinou a pak se střemhlav vrhl přímo mezi Dozorkyně. Sledovaly, jak se blíží. A pak se havran v okamžiku proměnil. Po zemi si to nyní sebejistou chůzí vykračoval muž.

Gul'danovi zaplály oči. Sevřel čelist tak pevně, až to zabořilo.

„Zdravím tě, Maiev,“ řekl Khadgar, zatímco si nedbale smetl z ramene havraní pero.

„Nevzpomínám si, že bych pro tebe posílala, arcimágu,“ prohlásila chladně velitelka Dozorkyň.

„Tvůj legendární šarm tě ani v nejmenším neopustil,“ odvětil Khadgar. To už došel těsně k ní a mluvil tak tiše, že nebylo možné jeho další slova zaslechnout.

Gul'dan tiše zaklel. „Měl bych toho hlupáka sprovodit ze světa teď hned.“

— *NA NICH NEZÁLEŽÍ. ODEJDI.* —

„Mohl bych je všechny poslat na onen svět.“

— *NEJSI TU KVŮLI NIM. NEVZPÍREJ SE MI, GUL'DANE.* —

Khadgar byl přímo tady. Zranitelný.

Gul'dan v té chvíli zvažoval zradu. Dobře věděl, že když se spojí s Plamennou legií, bude muset poslouchat. Přijal to. A na oplátku mu spadla do klína nedozírná moc.

Neuzavřel ale tuhle dohodu, aby byl něčí loutkou.

Přiměl sice k bezhlavé poslušnosti *jiné* – a kdyby se do toho nezačal vměšovat idiotský synek Grommashe Hellscreama, dostal by jich do područí Legie ještě víc –, ale Gul'danův osud nebude stejný. Ne. Jeho osudem bylo z vůle Legie vládnout jejím světům. Služba, žádné otroctví. *A pokud s tím Legie nesouhlasí, dohoda už byla porušena*, pomyslel si Gul'dan.

V této chvíli by však zrada znamenala jistou smrt. Nepřátelé byli všude kolem. Tento svět mu byl cizí a všichni jeho obyvatelé stáli proti němu. Gul'dan ani netušil, jakou sílu po něm vlastně Legie chce, aby získal. Kil'jaeden ho držel zkrátka. Příliš zkrátka na to, aby mu umožnil vzepřít se mu.

Gul'dan se rozhodl, že protentokrát bude hrát roli poslušného služebníčka. „Žiji proto, abych sloužil, Kil'jaedene.“ Pomalu se stáhl.

— *TVŮJ CÍL LEŽÍ NA VÝCHODĚ. NAJDI ZPŮSOB, JAK PŘEKROČIT ZÁLIV. DOCHÁZÍ TI ČAS, UŽ NEMŮŽEŠ OBCHÁZET SURAMAR.* —

Pokud šlo o tohle, měl už Gul'dan nápad. Zanechal Khadgara a Dozorkyně daleko za sebou a vrátil se k východnímu pobřeží. Tam, na troskách lodi s aliančním značením, našel malý člun. K lodi jej poutalo jediné hnijící lano. Jedno rázné šknutí stačilo na to, aby loď sklouzla mezi hravé vlny. Nikdy předtím nevesloval, ale nebylo nijak těžké tomu přijít na kloub. A navíc se nechystal nijak daleko. Zanedlouho se mu podařilo vzdálit se od břehu – a od Khadgara – dost na to, aby si mohl dovolit odložit vesla a použít k pohybu daleko pohodlnějších metod. Brázda, kterou za sebou loď zanechávala, temně zeleně zazářila. Čas od času se na povrch vynořila ryba, plovoucí břichem vzhůru.

Díky Kil'jaedenově vedení se Gul'danovi dařilo držet správný směr a po hodině se na obzoru objevil jeho cíl. Ostrov byl plochý, ale podivuhodná stavba, která na něm stála, probodávala nebesa. Netrvalo dlouho a tyčila se vysoko nad Gul'danem. Monument. Příslib. Věže a rozeklané hradby věstily její význam. Ať už teď byla čímkoli, kdysi šlo o opravdovou pevnost. K prolomení její obrany by byla zapotřebí invazní armáda daleko větší, než co pro tento svět plánovala dokonce i Železná Horda.

Jak je možné, že bylo takové místo opuštěné? Možná už minul jeho čas. A přesto jej sem Kil'jaeden přivedl z určitého důvodu. To, že tento důvod neznal, dohánělo Gul'dana k zuřivosti.

Čím více se k pevnosti blížil, tím větší neklid v něm rostl. Ten ostrov mu *byl* povědomý. Ne pohled na něj. Ale cosi tímto místem rezonovalo, snad stopa jeho vlastní síly – síly *toho druhého* Gul'dana –, která zde přetrvala navzdory uplynulým dekádam. Gul'dan už nepochyboval, že tu kdysi opravdu byl.

Prohnilý trup člunu se rozlomil, jakmile Gul'dan narazil na zapovězené pobřeží. Zbytek cesty k oné tajuplné hrobce ušel pěšky. Před sebou cítil neznámou magii toho, kdo zapečetil její vchod. Ten chránil jak hmotné zábrany z kamene a očarovaného kovu, tak několik vrstev neviditelných arkánových zámek a bran. Těch nebylo nijak těžké se zbavit. Gul'dan začal splétat magii felu do složitých vzorů a bez obtíží se zbavoval jedné překážky za druhou.

„Co je tam uvnitř? Stráže? Pasti?“ zeptal se Gul'dan.

— *TVŮJ ÚČEL.* —

Gul'dan se zarazil. Takovou odpověď neočekával. „Co chceš, abych udělal?“

— *ZPŘÍSTUPNÍŠ NÁM CESTU.* —

Gul'dan stále nechápal. „O to jsme se pokoušeli už na Draenoru.“ A také je to stálo značné množství úsilí. Které přišlo vniveč.

— *TAM SES SNAŽIL CESTU UVOLNIT SÁM. TADY TI POSTAČÍ OTOČIT KLÍČEM. PAK POZNÁŠ NAŠI SKUTEČNOU MOC.* —

Další bariéra padla. K téhle však byla přidružená past. Ke Gul'danovi se vymrštila desítky vytepaných z magie ohně a arkány. Nepřítomně mávl rukou a nechal je zmizet. Své myšlenky zaměstnával jinde. „Takže tohle měl udělat ten druhý Gul'dan. Co se zkazilo?“

— ZKLAMAL JSI SVŮJ ÚČEL. —

„To jsem nebyl já,“ zavrčel Gul'dan.

— UVIDÍME. —

„Jak se stalo, že zklamal?“

— ZRADA. —

Gul'dan nemohl věřit ničemu, co vyšlo z Podvodníkůvých úst. Možná to byla Legie, kdo selhal. Stejně jako na Draenoru.

Ale přivedli mě sem hned dvakrát z nějakého důvodu. Uvnitř se skrývalo něco tak mocného, že ani smrt nemohla Gul'dana odvrátit od jeho osudu. Možná byl tento osud v souladu s plány jeho pána. A možná také ne.

Ta myšlenka ho přiměla k úsměvu.

Poslední obrana vchodu do hrobky padla roztržena. Gul'dan rozrazil dveře jediným hřmotným úderem. Odted' bylo zapotřebí rychlosti; ten zvuk jistě přiláká pozornost.

„Veď mě, Kil'jaedene,“ řekl Gul'dan. „Já uspěji.“

Obklopila jej temnota Sargerasyovy hrobky. Bylo zřejmé, že to místo je obrovské. Hluboko do podzemí se vinulo nesčetné množství chodeb. Cítil, jak jej tíží magie zašlých miléníí a osudy duší tohoto světa. Co nejrychleji se belhal kupředu. Už nebylo třeba, aby na něj Kil'jaeden naléhal. Gul'dan sám byl dychtivý odhalit tajemství této hrobky – a ať už tu prodlévala jakákoli síla, brzy ji bude mít v rukou on.

Ne Legie. On.

Část druhá: Staří přátelé

Hlas Maiev Shadowsong byl mrazivý. „Už jsi skončil, arcimágu?“ řekla.

„Skoro.“ Čas se krátil. Khadgar vyslal s jednoduchými instrukcemi – „najdi Gul'dana“ – posledního elementála. Stvoření, tvarované jako slza a celé vytvořené z arkánové energie, odplulo pryč. Další jemu podobné konstrukty už teď křížovaly ostrovy z pobřeží na pobřeží a prověřovaly každičký stín. Jen škoda, že nebyly uzpůsobené ke skutečnému boji. Pokud by však některý z nich byl zničen, Khadgar by o tom byl zpraven okamžitě.

Ještě před několika minutami se Khadgar nemohl zbavit pocitu, že zachytil stopu felové nákazy. Ten pocit však brzy pominul. Pokud se Gul'dan nacházel někde poblíž, už se stejně pravděpodobně stáhl. Škoda. „Tak, a je to. Hluboce se omlouvám, Dozorkyně. A teď si promluvme o našem hledání.“

„O tvém hledání. Ne našem,“ odvětila.

„Ach, takže Dozorkyně už nezajímají narušitelé tohoto území? Dobré vědět.“ Khadgar si zatím udržoval nenucený tón. „Jestli je tu Gul'dan vítán, tak se nejspíš nemám čeho obávat.“

Maiev to zjevně moc nepobavilo. „Pokud by tu Gul'dan opravdu byl...“

„On tu je,“ opravil ji Khadgar.

„Pokud tu je,“ opakovala Maiev, „poradíme si s ním. Jakmile projednáme tvé nezdary na Draenoru.“

„Prosím?“

„Půjčili jsme ti Dozorkyni. Která se předtím mnohokrát prokázala jako loajální, oddaná a odvážná sestra,“ začala.

„Maiev...“

„A přesto zradila pouhých pár měsíců poté, co jsme ji k tobě přidělili. Můžeš mi vysvětlit důvod, Khadgare? Co na tobě je, že ji to vešlo přímo do náruče Plamenné legie?“

„Můžeš se Cordany zeptat, až ji příště uvidíš,“ pravil Khadgar tak klidně, jak jen svedl. Místo té otázky mu Maiev klidně mohla vrazit do prsou dýku. „Nepochybuji o tom, že bys z ní dostala odpověď. Ale proto tu nejsem.“

„Posílala nám hlášení, Khadgare,“ informovala ho Maiev. „Cordana měla pochybnosti o tvém úsudku. Vážné pochybnosti.“

„Nemáme čas na...“

„Unáhlený. Arogantní. Chybující. Svěhlavý. Neochotný přijímat rady.“ A to byly jen její první dojmy. Maiev i její Dozorkyně stály nehybně, tváře strohé. Zed' nevole, přes kterou nepronikla žádná jiná emoce. „Možná ses za ta léta změnil, Khadgare, ale jinak to zní až příliš povědomě.“

„Pokud chceš mluvit o chybách, jichž jsme se dopustili v minulosti, posluž si,“ řekl Khadgar. „Na probrání těch mých by mohlo postačit pár měsíců. A pár dalších na ty tvé.“ Maieviny oči se zúžily, ale Khadgar dorážel dál. „Na to si můžeme najít čas později. Teď bych rád, abys obrátila svou pozornost k jihu.“ Ukázal na oceán. „Jsem si jist, že tvé Dozorkyně si také všimly kouře nad hladinou. To je vše, co zbylo z lodi, kterou Gul'dan ukradl. Spálil ji. A spolu s ní i všechny na palubě.“ Poslední náznaky humoru v jeho hlase byly ty tam. „Gul'dan je tady. Nebude to trvat dlouho a začnete nalézat mrtvá těla.“ Dozorkyně se po sobě podívaly. Khadgarovi ten pohled neunikl. „Ach tak, takže už to začalo. Někdo důležitý?“

Oči Dozorkyně se vpily do těch jeho. „Pár Soumračných odpadlíků. Cordanu jsme s tebou poslali, abyste podobné katastrofě zabránili.“

„Skutečnou katastrofu stále ještě můžeme zažehnat. Historie se *nebude* opakovat,“ prohlásil Khadgar. „*Tento* Gul'dan by sám nevěděl, jak se sem dostat. Projít Černou branou ani nebylo jeho vlastní rozhodnutí. *Někdo ho vede, krok za krokem.*“

„Proč? A kam? Do Sargerasy hrobky? V té nic nezbylo,“ řekla Maiev. „Část její síly si přivlastnil Ner'zhul. A zbytek Illidan.“

Khadgar potřásl hlavou. „Maiev. Dobře víš, čeho se jeho pánové snaží docílit: chtějí si otevřít vrátka na Azeroth. Už se o to jednou pokusili. Možná to budou chtít zkusit znovu.“

„To je vyloučené.“

„Pro tebe nebo pro mě zcela určitě,“ souhlasil Khadgar. „Ale zrovna tak je vyloučené, že by Legie vyvinula tolik úsilí pro něco, v co nevkládají opravdu velké naděje. Gul'dan je tady, aby pro ně hrobku získal. Pomoz mi, Maiev. Ty a tvoje Dozorkyně. Společně ho můžeme zastavit. Není snad přesně tohle vaše povinnost?“

Maiev na Khadgara hleděla bez mrknutí oka. Vteřiny plynuly.

Pak učinila rozhodnutí.

„Ke mně,“ rozkázala. Dozorkyně se kolem ní okamžitě shromáždily. A pak začaly jeden za druhým padat příkazy. „Shromážděte všechny ke Zrádcově cele. Možná bude nutné přemístit její obsah.“

Khadgar nebyl mocen slova.

Maieviny bojovnice zasalutovaly. „Rozkaz, Dozorkyně Shadowsong!“ odpověděly jednohlasně. Bez nejmenšího zaváhání vyrazily k jihu. Ne k hrobce. Pryč od ní.

Khadgar neřekl nic. Neměl co. Maiev právě rozkázala svým Dozorkyním, aby odešly. Od nich se mu pomoci nedostane. „Maiev, co to děláš?“ dostal ze sebe konečně.

Obrátila se k němu. Teď, když byly její podřízené pryč, začala její slova dopadat tvrdě jako kladivo na kovadlinu. „Nepodařilo se ti zastavit Gul'dana na Draenoru. Nepodařilo se ti zastavit ho tady. Ukradl loď, že? Copak není havran schopen sledovat pomalé, větrem poháněné plavidlo? Učiněný oceán chyb.“

Khadgar nemohl věřit vlastním uším. „Stojí proti nám samotná Plamenná legie. Vůbec netušíš, čemu jsme museli čelit na Draenoru,“ řekl.

Ale Maiev ještě nebyla ani zdaleka u konce: „Gul’dan se plavil na Roztříštěné ostrovy, kde jsi ho pak dohonil. A pak – co? Upláchl díky malému ohníčku a zbytek cesty plaval?“

Malý ohníček.

Byla to obchodní loď. Plná pasažérů. Jakmile si jí Khadgar všiml, Gul’dan nahromadil scvrklé, vysušené mrtvolky dospělých na palubu a všechny děti si rozestavil kolem sebe jako živé štíty.

A pak jediným zábleskem felového ohně...

Ta vzpomínka naplňovala Khadgara vztekem a on promluvil bez přemýšlení: „Ach ano, zapomněl jsem. Ty nezmary nezažíváš. Připomeň mi: kolik svých sester jsi nechala zemřít během svého honu za Illidanem?“

Na planině se rozhostilo absolutní ticho. A s každou uplynulou vteřinou se propast mezi nimi zvětšovala.

Když Maiev opět promluvila, bylo zřejmé, že celou věc uzavírá.

„Jakákoli pomoc, kterou bych ti poskytla, by byla promarněná. A navíc se pleteš. V hrobce nic nezůstalo. Každý zbyteček moci, která tam kdysi byla uložená, nyní přebývá v Illidanových ostatcích. A ty jsou u nás ve sklepení. To *po nich* by Legie šla. *K nim* Gul’dan míří. Takže moje povinnosti mě volají tam. Abych ho zastavila,“ dodala.

Khadgar spolkl příkrou odpověď. Opravdu potřeboval její pomoc. „Dozorkyně Shadowsong,“ řekl a neměl v ten moment daleko od žadonění, „ty se v hrobce vyznáš. Já ne. To by mohla být *rozhodující* výhoda.“

Maiev se od něj odvrátila. „Hodně štěstí, arcimágu. Až si uvědomíš svůj omyl, najdeš mě v našem sklepení. Máme toho ještě hodně k řešení.“ Vzápětí vyrazila stejným směrem jako její Dozorkyně.

Khadgar se ji nesnažil přivolat zpět. „Budiž,“ pravil měkce. Maiev mu brzy zmizela z dohledu a on už za chvíli stoupal k nebi v podobě havrana. Zakroužil nad troskami lodí, snaže se vycítit Gul’dana. Nedařilo se mu to. Necítil přítomnost nikoho jiného než skrývajících se Soumračných odpadlíků. Buď se Gul’danovi podařilo najít cestu přes záliv, k Thal’dranathu, nebo uprchl na sever, kde ležel Suramar a Highmountain. První alternativa byla nepoměrně nebezpečnější. Khadgar prudce změnil směr a zamířil na otevřené moře, k temnému ostrovu, nad nějž se vypínala prastará opuštěná stavba.

Uplynula léta, možná i desetiletí od doby, kdy naposledy cítil takové zoufalství. Dokonce ani to, když se vydali na sebevražednou misi skrz Temný portál, ho nenaplnilo takovým děsem. A přitom byl cíl Železné Hordy zřejmý: dobytí nových území. Pokud by Khadgar selhal, znamenalo by to jeho smrt. A dokonce i úspěch by si od něj byl mohl vyžádat nejvyšší oběť. V přijetí té myšlenky byla určitá jistota. Ale Plamenná legie... Khadgar ji studoval dlouho, a přitom se mu stále nepodařilo odhalit její skutečné cíle. Pro Legii bylo podrobení Azerothu jen pouhý prostředek. Ale co mělo následovat poté, až by si zotročili nebo zmasakrovali každické živé stvoření? To netušil. A odpovědi se obával.

To bylo jedním z důvodů, proč se ještě na Draenoru tak soustředil na Gul’dana. O nepříteli se toho dá hodně usoudit podle toho, jak rozestavuje své pěšáky.

A Legie pravděpodobně postavila svého pěšáka přímo před Sargerasovu hrobku, usoudil Khadgar. Maiev měla v něčem přece jen pravdu: na tom místě už dávno nezbylo nic užitečného. Nagy, které se tam kdysi usadily, vyhladila Kirin Tor, a zbývající magické artefakty, ať už byly sebevíc nicotné, teď opatrovaly Dozorkyně. Celá

budova byla obetkována sítí složitých arkánových zámek a zábran, které byly dost silné na to, aby udržely všechny zloděje, dobrodruhy a jiná podezřelá individua v uctivé vzdálenosti.

Bylo by tedy zapotřebí velmi motivovaného a nadto velmi *mocného* jedince, aby měl nějakou naději na úspěch. Gul'dana tudíž žádné zámky nezastaví. Teď už jen zbývalo zjistit, jak se tam hodlá...

BUM.

Nu, jedna záhada vyřešena, pomyslel si Khadgar. Vzdálený, tlumený rachot dolehl k jeho uším jen okamžik před tím, než se vzduchem prohnala mohutná tlaková vlna. Zdálo se mu, že vzduch kolem jeho křídel se chvěje. Jeho havraní oči kmitly k zemi, k ostrovu Thal'dranath. Nad Sargerasovou hrobkou se zvedalo mračno prachu. Střemhlav se vrhl k ní.

Ze vstupní brány zbyly jenom trosky. Khadgar se spirálovitým pohybem snesl k zemi, kde se peří proměnilo v maso, kůži a stříbřité vlasy a pružné, zahnuté pařáty přenechaly své místo nohám, kolem nichž se obemkly jemně vyčiněné boty. Jako obvykle k tomu všemu došlo během jediného mrknutí oka. Ze všech triků, kterým se naučil od svého mistra, byl tenhle jeho oblíbený. Jakmile se jeho nohy dotkly země, rozpřáhl doširoka ruce a odmetl od sebe vrstvu prachu a rozdrčeného kamene, která se stále vznášela ve vzduchu. Veškeré bariéry – magické i fyzické –, kterými byla hrobka zapečetěná, byly pryč. Přetrvával tu jen felový opar. Gul'danova práce.

Khadgar znehybněl. Zaposlouchal se. Napjal všechny smysly. Cítil vzdálené chvění felové magie. Gul'dan už byl uvnitř. A měl jistě plné ruce práce.

Bylo by nesmírně riskantní vpadnout dovnitř jen tak sám. A prohledávat hrobku chodbu za chodbou by bylo příliš zdlouhavé. Hrobka byla učiněné bludiště. Neexistoval jednoduchý způsob, jak Gul'dana následovat.

Ledaže...

Ne. To byl hloupý nápad.

Khadgar se zhluboka nadechl a vydechl. Duchaplnost jeho nápadu to nikterak nevylepšilo. Nic lepšího ale vymyslet nedokázal.

„Nuže tedy,“ splynulo mu ze rtů ponuře. *S chutí do toho a půl je hotovo...*

Khadgar sprintem vběhl dovnitř a okamžitě se s ním přišla přivítat bolest. Přímo pod nohama se mu rozevřela temná kaluž. Z jiné sféry bytí se skrz ni natahovali skučící Pěšáci Prázdnoty. Do lýtek se mu zaryly jejich drápy, jejich dotek pálil jako omrzliny a jejich stisk byl tak silný, že by dokázal rozdrtit kost na prášek. Khadgar proti jejich beztvářím tvářím vyslal arkánovou střelu a vyklopýtal z jejich sevření.

Gul'danova past selhala. Jeho první past. Bylo jasné, že nebude jediná. „Jedině dobře,“ zamumlal si pro sebe Khadgar. Když dorazil na rozcestí, vyslal do obou směrů energetický výboj.

Tunel vlevo zalil výbuch ohně. Perfektní.

Khadgar zabočil doleva a prohnal se přímo skrz plameny. Po necelých sto metrech jej čekala další křižovatka. Tentokrát odezva přišla ze severního tunelu. Khadgar tuto past zlikvidoval ještě v běhu a pokračoval dál.

Gul'dana někdo popohání. To bylo zřejmé. Neměl čas klást falešné stopy. Khadgar utíkal dál. Prostě jen následoval trasu nakladených pastí. Nakonec to nebyl zas tak špatný plán.

Khadgar míjel další a další chodby a stále běžel. Gul'danovy pasti byly chabé – vytvářel je ve spěchu. A Khadgar nebyl ochoten své tempo nijak zvolnit. To mu zachránilo život, když k němu vystřelil obří blesk z naprosto nečekaného směru. Kdyby byl jen o jeden krok pozadu, kopí vířícího zeleného ohně by si našlo cíl přímo v jeho srdci. Takhle mu jen potrhalo vlající plášť.

Jak se nořil hlouběji do hrobky, začal si Khadgar všimnout elegantně vyvedených čar, vyrytých do zdí. Arkánové runy? Pokud ano, byly na dost nezvyklém místě. Symboly mu nebyly nijak povědomé. Byly mnohem složitější než cokoli podobného, s čím se Khadgar kdy setkal. To bylo znepokojivé. Některé z linií zářily. To bylo *daleko* znepokojivější. Gul'dan přece neměl s arkánou žádné zkušenosti.

Nebo ano? Khadgarovy myšlenky uháněly jako o závod. *Co se to tu děje?* Tohle místo před mnoha staletími opevnila Aegwynn, nejmocnější Strážkyně, jaká kdy žila. Cokoli, co zde provedla, daleko přesahovalo Khadgarovy vlastní schopnosti.

A byla při své práci pod Sargerasovým vlivem.

Ta myšlenka ho zadržela na místě. Další past, vzdálená jen několik centimetrů, se zachvěla a explodovala. S rozmrzelým zabručáním se zaštitil a neucítil vůbec nic. Do stropu chodby byla vyryta jedna z run. Pozorně si ji prohlédl. Bylo pravdou, že podobnou nikdy neviděl, ale způsob, jakým se stáčely její linie, a to, jak vedla energii – její účel mu povědomý byl.

Taková runa by mohla sloužit jako součást zámku.

Ne zámku, uvědomil si Khadgar vzápětí s hrůzou. Runa představovala drobnou součást *klíče*. Obrovského, skrytého klíče, který byl ve vrstvách vtisknut do samotné struktury hrobky. Jeho složitost byla... kosmicky nesmírná. Jinak se to říci nedalo. Snažit se porozumět celku z této jediné runy bylo jako pokoušet se studovat oceán z jediné kapky vody.

„Světlo nám pomáhej,“ vydechl Khadgar. Co měl takový klíč odemknout, nebylo těžké uhodnout. Plamenná legie se pokusila otevřít portál na Azeroth už kdysi dávno. Tehdy selhali. Moc Legie byla potlačena. Na tom by se shodli všichni učenci Kirin Tor.

Plamenná legie ví něco, co ty ne. Jinak by sem svou loutku neposlali, připomněl si Khadgar.

Vybudovala snad Aegwynn tenhle klíč záměrně? Nebo to skrz ni působil Sargeras, který překrucoval její činy tak nenápadně, že si toho nevšimla? To Khadgar netušil. Chápal jen to, že tato runa má jasný účel. Pokud by se s ní snažil manipulovat, pravděpodobně by zablokovala jeho moc. Nebo by ji použila proti němu. Tenhle druh věcí měl tendenci být poněkud... osudný.

Znovu se dal do běhu. Gul'dan byl někde blízko. Pokud by se Khadgarovi podařilo vyšachovat jediného pěšáka Legie na tomhle ostrově, plány démonů by tím byly zmařeny.

Všechny chodby se začaly stáčet jedním směrem. Khadgar se nechal vést do jejich srdce, směrem k pulzujícím náporům felu. Žádné další pasti už na něj nečekaly.

Úzké, zdobené dveře zavedly Khadgara do síně, jejíž strop se ztrácel vysoko ve stínech nad jeho hlavou. A přímo uprostřed místnosti na něj čekala jeho kořist.

Gul'dan se krčil nad zářící dlaždicí v podlaze a prováděl drobná gesta rukou. Pak otočil hlavu a Khadgar spatřil, jak se jeho rudé oči rozšířily překvapením.

Arcimág bez váhání vykročil vpřed. „Už je to dlouho, starý příteli.“ Z jeho rukou vyšlehla smrtonosná energie. „Na tenhle okamžik jsem se těšil.“

„Tak těšil?“ zavrčel Gul'dan.

Smaragdový oheň se střetl s purpurovou energií.

Sargerasova hrobka se otřásla. Souboj započal.

Část třetí: Hněv hrobky

Monstrózní vlny energie se srazily a proluly do vzdušného víru arkánové a felové magie. Gigantická síň se otřásala a křížovaly jí proudy ohně. Khadgar ani Gul'dan však nezakolísali. Žádný z nich neustoupil, žádný nehnul brvou.

Khadgar se usmíval s odhalenými zuby. Ruce držel vztažené před sebou, hlavu měl vztyčenou. Žádné úskoky, jen nekonečný tok čiré, syrové moci.

Z každého místa, kde se jejich běsnění střetlo, vyšlehly plameny. Samotný vzduch byl tak žhavý, jako by se chystal každým okamžikem vznítit. Pokud by se tak stalo, nic a nikdo v hrobce by nezůstal ušetřen. Včetně Khadgara. Včetně Gul'dana.

A žádný z nich se nehodlal vzdát.

— *PŘESTAŇ, GUL'DANE.* —

Zase ten nenáviděný hlas. Kil'jaeden. „Neplet' se do toho!“ zařval Gul'dan.

— *NEVZPÍREJ SE MI. STÁHNI SE.* —

„Můžu ho zabít!“ zuřil Gul'dan.

Khadgar se ušklíbl. Na čele se mu leskly krůpěje potu. „Koho to tam máš, Gul'dane? Kdo tě to drží na řetěze?“ Gul'danovou odpovědí byl nesrozumitelný řev a další příval smrtonosné energie. Ve vzduchu se vznalo několik jisker, ale Khadgar se jen chraptivě zasmál a útok odrazil. „Kterého z tvých pánů jsme ještě nesprovodili ze světa?“

Kil'jaedenův hlas sevřel Gul'danovu mysl do kleští.

— *UŽ TOHO BYLO DOST! ŽÁDNÝ Z VÁS DNES NESMÍ ZEMŘÍT.* —

„Cože?!“

— *HNED TOHO NECH!* —

Už to nebyl ani rozkaz. Bylo to ultimátum. A Gul'dan buď nyní poslechně, nebo se ho Legie zřekne a nechá ho napospas. A to okamžitě.

A tak poslechl. Černokněžník rozpřáhl doširoka ruce a rozptýlil svou magii do tenké vrstvy čirého felového ohně. Když se s ní střetl Khadgarův další útok, vrstva se zhroutila a zároveň zažehla oslepující světelnou explozi. Khadgar si musel zastínit oči. Když pak pronikavá záře vyhasla, byl Gul'dan pryč.

Khadgar se napřímil a oprášil si ramena. Jeho roucho začalo na několika místech mírně doutnat. „Vím, že jsi pořád tady, Gul'dane,“ odušil. „Nemáš kam jít.“

Gul'dan se skrýval ve stínech. Stejný trik, který použil předtím u Dozorkyň, sice bránil tomu, aby ho Khadgar fyzicky zahlédl, ale Gul'dan dobře věděl, že arcimág má k dispozici i jiné metody, jak jej odhalit. „Nemůžu splnit úkol, který jsi mi dal, aniž by zjistil, co dělám,“ šeptl Gul'dan ke Kil'jaedenovi. „Dovol mi ho zabít.“

— *UDĚLÁ COKOLI, ABY PRO SEBE VYBOJOVAL VÍTĚZSTVÍ. TO PRO NÁS BUDE ZNAMENAT PŘÍLEŽITOST. POZDĚJI.* —

Gul'dan neměl nejmenší tušení, co tím Kil'jaeden myslí. Teď ale věděl, že Plamenná legie má plány i pro Khadgara.

A to podněcovalo zajímavé otázky. *Opravdu si myslí, že jej dokáže obrátit na svou stranu? A pokud by uspěli, byl bych jim ještě k něčemu já?* Zrada se opět začala zdát poměrně lákavá.

Gul'dan se dál plížil temnotou. Khadgar mezitím vyslal několik zářících arkánových glóbbů, které postupně ukrajovaly z okolní tmy.

Kromě rostoucího světla naplňovala síň i jeho slova. „Jak významný jsi, Gul'dane? Je to Kil'jaeden, kdo ti rozkazuje? Nebo jen některý z jeho lokajů?“

Jeho hlas jako by vycházel odevšad, z každého kamene. Chytré. Nemohl tak prozradit, kde se právě nachází. Gul'danovi se vzápětí podařilo jej napodobit. Stačil nepatrný závan felu a jeho vlastní hlas zaburácel komnatou. „Vlastně jsem ti nikdy nepoděkoval za tvou pomoc, Khadgare. Zbavit se Železné Hordy by mně samotnému asi dalo zabrat. Zásah tebe a tvých přátel byl přímo znamenitý.“

„Jistě, a pro tebe to také skončilo znamenitě,“ zasmál se Khadgar. „Takovou pomoc ti poskytnu, kdykoli si řekneš.“ Arcimág se prudce otočil a kolem Gul'dana proletěla ohnivá střela. Kamenné pilíře za ním se vmžiku vypařily a ze stropu se zřítily lavina kamení.

Gul'dan se ani nepohnul a čekal, až se peklo kolem uklidní. Útok jej minul o pouhých pár kroků. Možná se nezahalil tak důkladně, jak si myslel... Khadgar se ale po chvilce odvrátil. Byla to jen šťastná náhoda, nic víc.

Gul'dan teď měl krásný výhled na Khadgarova záda. A přitom mohl jen sedět a čekat. To bylo k vzteku. Možná, že kdyby se dopustil chyby v žáru bitvy, bylo by mu prominuto. *Kil'jaeden nejspíš bude zuřit, ale pořád mě potřebuje*, usoudil Gul'dan. Rozhodl se, že až nastane správná chvíle, vyzkouší si svou teorii v praxi.

Prozatím ale musel pokračovat v zadaném plánu. Už žádné zdržování. „Kil'jaedene, řekni mi, co za sílu se skrývá v hrobce a jak ji mám uvolnit,“ zašeptal Gul'dan.

Chvilí bylo ticho. Pak se Kil'jaeden konečně nechal obměkčit.

— *POSLOUCHEJ POZORNĚ.* —

A Gul'dan poslouchal. A čím více se dozvídal, tím těžší pro něj bylo neusmívat se.

Khadgar líně procházel kolem středu komnaty. Nijak se nesnažil tlumit své kroky. Okolní prostor byl obrovský. Řady sloupů se táhly kamsi do temnoty a měkce zářily, jak se runy na nich probouzely k životu. Gul'dan měl

prakticky nekonečný výběr míst, kde se mohl schovat. Bylo jednodušší jej vylákat, než se jej snažit stíhat mezi stíny.

„Máš strach, Gul'dane?“ Žádná odpověď. Khadgar doufal, že každé slovo a každický krok zraňuje Gul'danovu pýchu; nezdálo se, že by jej příkaz vyklidit pole zrovna dvakrát potěšil. *Opravdu ho Plamenná legie tak přísně stráží?* „Stalo se ti *vůbec někdy*, že bys musel osobně čelit připravenému protivníkovi?“ hovořil dál Khadgar nenuceně. „Takovému, který přesně ví, co jsi zač? Přinejmenším tvoje druhé já nikdy nemuselo. Účastnil se vojenského tažení z Draenoru na Azeroth a srovnával se zemí celá města, ale na tenhle druh špinavé práce měl lidi. Takže tohle pro tebe musí být opravdu nepříjemné.“

Ozval se tlumený šelest – látka klouzající po kůži. Bylo to jediné varování, které Khadgar dostal – Gul'dan zvedal ruce.

Ke Khadgarovým nechráněným zádům vyrazila řvoucí stěna zeleného ohně. Nechal ji přiblížit. Teprve když ucítil její žár vzadu na krku, lehce pokynul rukou. Vzduch kolem něj zmrzl pod dotekem arkánové magie a Khadgara obklopila ledová bariéra.

Gul'danův oheň ji olízl tak lehce, že roztopil sotva pár kapek vody. Černokněžník se s hněvivým zavrčením stáhl zpět do stínů. Khadgar se usmál. Provedl další gesto a bariéra se roztříštila na tisíce drobounkých úlomků, které s melodickým zazvoněním popadaly na zem. Khadgar ze sebe setřásl náhlý pocit chladu a pokračoval v chůzi. Ledové střepiny se pod jeho nohama měnily v loužičky vody. „Skoro jsi mě dostal,“ prohodil.

Komnatou se rozlehl zdušený sten bolesti.

Khadgar se nemohl ubránit smíchu. „Nedostal jsi povolení na mě zaútočit? Jak ti chutná disciplína Legie, Gul'dane? Budeš už poslušný pejsánek?“

Když ork promluvil, chvěl se jeho hlas potlačovaným vztekem, který očividně neměl daleko k výbuchu. „Věříš na osud, človíčku?“ zeptal se.

Zvláštní otázka. „Přinejmenším znám *tvůj osud*,“ odvětil Khadgar.

„A co smíření?“

„Smíření? Pro tebe? To sotva,“ odfrkl si Khadgar.

„Ne, ne pro mě,“ nepřel se s ním Gul'dan. „Ten druh smíření, co máš na mysli ty, mě nudí. A nudil i Hellscreamova syna, podle toho, co jsem slyšel.“

To byla nepochybně pravda. „Tak *co chceš*? Nedovedu si představit, že by tě těšilo být něčí poskok.“

„Vyrovnání. Zúčtování. Chci, aby moji nepřátelé shořeli,“ řekl Gul'dan.

„Milé,“ na to Khadgar. Ze stínů už žádné další útoky nepřicházely. Gul'dan se snažil zdržovat.

Khadgar obhlédl komnatu. Jeho pozornost přilákal nedaleký piedestal. Runy na něm se měkce mihotaly. A tyto mu *byly* povědomé. Byla to práce dávných Urozených. Během Války prastarých se tu Legie pokusila otevřít portál, který by jim zajistil něco jako druhou válečnou linii. Zapečetit jej stálo velké úsilí. A právě na to se teď

díval: na jednu z pěti pečeti. Setkal se s nimi jenom v rámci svého studia. Khadgar se naklonil vpřed, aby pečeť prozkoumal. Byla to fascinující práce. Tak precizní – navzdory tomu, že vznikla ve spěchu. A navíc byla pečeť stále aktivní, čeřila se v ní fialová záře, jako by...

Vyrušil jej jakýsi hluk. Pečeť se zelenkavě zableskla a potemněla. Khadgar na ni upřeně zíral. Po chvíli z ní začal stoupat štiplavý dým, ale runa se už znovu nerozsvítila.

Pečeť byla pryč, zlomená přímo před jeho očima. Khadgar kdesi v zadní části své mysli pocítil náhlý nepokoj. Gul'dan. Sice se stále schovával, ale zároveň se začal zbavovat jednotlivých pečeti.

A až budou všechny zničené? *Legie zvítězí*. Khadgar už nemohl dál čekat. Povolal k sobě energii a zformoval ji do konstruktů ve tvaru slzy, který mu sahal až po ramena, a naplnil jej mocí. Z jeho povrchu vyrostla dvojice paží a arkánový elementál otevřel oči. „Sloužím,“ řekl.

Khadgar mu pokynul směrem k okolní temnotě. „Někdo se tu schovává. Nakopni pár kamenů, dokud ho nedostaneš ven,“ přikázal mu.

„Poslouchám,“ reagoval elementál. Samozřejmě nemohl do ničeho kopat – neměl totiž nohy –, ale bez otázek se okamžitě přenesl do východního rohu místnosti. Bylo potěšující ho pozorovat. Elementálové brali věci neskutečně doslovně. Chtě nechtě bude muset na Gul'dana časem narazit. A proč se zastavovat u jednoho? Khadgar si vyčaroval pár dalších. Nastal čas na Gul'dana trochu zatlačit.

A pokud se poštěstí, tak i na jeho pány, pomyslel si Khadgar. Najednou dostal další nápad. Rozptylovat se koneckonců dalo mnoha způsoby.

„Takže, Gul'dane,“ začal. „Nedá mi to, abych se nezeptal – pověděla ti Legie, jak jsi zemřel?“

To jsem nebyl já, prolétlo okamžitě Gul'danovi hlavou. Jeho zlost však sváděla souboj se zvědavostí. Opravdu arcimág věděl, jak ten druhý Gul'dan sešel ze světa?

Jak se zdálo, Kil'jaeden mu četl myšlenky.

— NEPOSLOUCHEJ HO. —

„Taky neposlouchám,“ zasyčel, stále v bolestech. Poté, co Khadgara napadl, si jeho neposlušnost vyžádala okamžitou odpověď. To jen přiložilo pod kotel jeho zuřivosti. *Is highmaulskými otroky se zacházelo lépe*, soptil Gul'dan neslyšně.

Rozhlédl se kolem. Ani jeden z Khadgarových elementálů se k němu zatím nepřiblížil. Gul'dan upotřebil jen nepatrný závan felu, tak slabý, že jej ani Khadgar nedokázal vycítit.

Víc ale černokněžník nepotřeboval.

Kil'jaeden mu totiž odhalil pravdu o této hrobce. Původní stavba byla před mnoha tisíci lety zaštitěna proti démonickým narušitelům, ale Gul'dan nebyl démon. Ne zcela. Skrývalo se tu tolik moci, a zdaleka ne všechna měla co dělat s Legií. Byla zde navrstvena, rozvrácena a pak skryta přede všemi tak mistrně, že ji za celou

existenci hrobky odhalil jen jediný člověk. Ale po deseti tisících letech, kdy ležela ladem, se na těchto pečetích, vytepaných z titánské moci nedokonalýma rukama smrtelníků, začaly projevovat nedostatky. Osudné nedostatky.

Legie s pečetěmi manipulovat nemohla, ale démoni je mohli alespoň zkoumat. Dávní tvůrci run je sestrojili tak, aby zabily každého, kdo se je pokusí zrušit. Gul'dan však nyní přesně věděl, jak bezpečně rozlomit všech pět pečetí.

Jedna z nich už podlehla a Gul'dan byl stále naživu. Legie mu teď dávala skutečné instrukce. *Ještě čtyři.*

Gul'dan se soustředil a pocítil, jak něco vypovědělo službu. Celá hrobka se otrásla. Další pečeť byla zlomena. *Ještě tři.* Podíval se po Khadgarovi, který naklonil hlavu na stranu, ale jinak se zdálo, že nechápe, jak významná věc se tu právě odehrává. Lámání pečetí nemělo tak dramatický efekt, jak by Gul'dan očekával.

Veškerá síla, kterou Legie připravila k otevření tohoto portálu, jako by ke Gul'danovi odněkud z dále promlouvala. Volala ho. Spala už příliš dlouho. Toužila po tom, aby se jí někdo chopil.

Gul'dan začínal mít podezření, že Legie si vůbec není vědoma *druhého* zdroje síly, která tady dole prodlévala. Zajímavé. On ji sice cítil, ale zmocnit se jí nedokázal. Byla tudíž nepodstatná. Prozatím.

Jeho myšlenky vyrušil Khadgarův hlas. „Horda – *první* Horda – se přehnala přes Lordaeron. Opustil jsi je a vydal ses místo toho sem.“ Jeden z Khadgarových elementálů se vznášel poblíž Gul'dana, ale neviděl ho. „Tenhle ostrov byl tehdy na mořském dně. Vyzvedl jsi ho odsud. Působivé.“

Gul'dan soustředil mysl na svůj úkol. Jeho prsty se pohybovaly zcela o své vlastní vůli. Moc felu, jíž vládl, se činila kdesi v hloubi hrobky, kde v místních runách pátrala po třetí pečetí. *Tady ji máme.* Gul'dan se ji pokusil uchopit. Nedařilo se mu to. Neustále mu vyklouzávala. Pokaždé, když se pokusil zatlačit na její slabé místo, minul. Bylo to jako snažit se ve tmě rozmotat uzel na pavoučím vlákně. Prsty u nohou.

„A jestlipak víš, jaké odměny se ti dostalo za tvou oddanost, Gul'dane?“ zeptal se Khadgar.

Gul'danova magie se mu náhle vymkla. Třetí pečeť se nerozlomila. Přímo se roztránila.

Síní se rozeznělo hluboké zadunění, následované zvukem nárazu. Gul'dan ztuhl. Khadgarovi elementálové rovněž. Zvuk přerostl v nízko položené hučení a každý kámen v podlaze i stěnách se náhle rozzářil mdlým oparem, který pableskoval mezi zelenou a fialovou.

Nejen že se Gul'danovi podařilo otevřít třetí pečeť. Šťastnou náhodou přitom rozlomil i čtvrtou. Byl zázrak, že ho takový kousek okamžitě nezabil.

Zbývala poslední pečeť. Kil'jaedenovo potěšení bylo neklamné.

— VÝBORNĚ. A TEĎ TA POSLEDNÍ. —

Gul'dan zaváhal. Zbývající pečeť mu připadala odlišná. Prozkoumal ji, ale nenašel žádné zranitelné místo. Zdála se až neuvěřitelně silná. A jako by se s každou uplynulou vteřinou stávala ještě nedobytnější. Hrobka samotná ji posilovala. Do pečetě proudila arkánová energie.

To bylo příliš promyšlené na to, aby to byla náhoda. Někdo předvídal, že tato chvíle přijde, a vytvořil proto mechanismus, který tomu měl zabránit. Figuroval v tom onen další zdroj moci – Gul'dan jej cítil. Byl to ten druhý smrtelník, který si před staletími tuto hrobku přisvojil. Toto byla její práce.

„Kil'jaedene, co se děje?“ zašeptal Gul'dan.

Žádná odpověď.

Síň se dál plnila světlem. Gul'dan cítil, že Khadgar shromáždí uje obrovské množství arkánové energie. Arcimág si teď už byl očividně vědom toho, že se děje něco velkého. „Konečně vím, co mi na tomhle místě přišlo tak zvláštní,“ svěřil se mu Khadgar. „Nic podobného jsem necítil od dob, kdy jsem byl učedníkem. Vážně netuším, proč tu cítím moc Strážce, Gul'dane...“

Khadgar uvolnil nahromaděnou energii. Gul'dan se připravil, ale arkánová magie se nevyvila vpřed. Manifestovala se ve vzduchu v podobě mihotavě zářícího klínu, třikrát vyššího než sám Khadgar. Jeho okraj tvořila ostrá hrana. Khadgar zakroužil rukama. Hrana teď mířila přímo k podlaze.

Arcimágův hlas byl strhaný, leč odhodlaný. „... ale je mi jasné, o co se snaží.“ Arkánoví elementálové se přiřítili ke klínu a vnořili do něj své paže. „A myslím, že jí trochu vypomůžu.“

Gul'dan pocítil vlnu bezeslovného úleku. Ten však přišel od Kil'jaedena.

Elementálové máchli rukama dolů. Klín udeřil do země a rozrazil kamennou podlahu. Síň se hrozivě otřásla. Gul'dan upadl.

— ZAB HO! HNED HO ZAB, GUL'DANE! —

Tolik tedy ke Kil'jaedenovým plánům. Gul'dan se vyškrábal na nohy a nechal z ramen spadnout svůj černý plášť. Už nebyl důvod se skrývat. Odhodil všechny své lsti. „Jak rozkazuješ, Kil'jaedene,“ řekl ork a pozvedl ruce.

Khadgar jej okamžitě spatřil. „Takže je to Kil'jaeden,“ pravil s úsměvem. Také jeho ruce se vymrštily vpřed.

Khadgarova i Gul'danova moc se střetly uprostřed komnaty s ohlušujícím zahřměním. Žár jejich bitvy taval kámen pod jejich nohama. Elementálové znovu pozvedli klín. Síň se otřásla. Pilíře se hroutily. Složité mechanismy, které měly sloužit k otevření portálu, se tříštily a rozpadaly. Klín se pohyboval nahoru a dolů. Svíjející se smaragdové a purpurové proudy probleskovaly tmou.

Hrozilo, že se celá síň zhroutí. Khadgar neměl daleko k tomu, aby ji celou nechal pohřbít. A spolu s ní i portál Legie.

Gul'dan po něm metal jeden energetický výboj za druhým. A Khadgar je všechny odrážel. Neměl zapotřebí riskovat protiútok. Už teď vyhrával.

„Kil'jaedene,“ zašeptal Gul'dan. „Potřebuji moc hrobky.“

— NE. —

„Zbývá jen jedna pečeť, a ta je chráněná! Nedokážu ji rozbít a zároveň zabít jeho!“ Každé Gul'danovo slovo bylo jako rána bičem. „Měl desetiletí na to, aby zkoumal moje metody. Může mě zdržet, jak dlouho se mu zachce.“

— ZRADÍŠ MĚ. —

Gul'dan vložil do svých útoků novou sílu. Khadgar zakolísal, ale neustoupil. Gul'dan vztekle zařval. „Khadgar hrobku zničí. Legie už nikdy nedostane druhou šanci tohle místo použít. Věř tomu, že chci vidět tohohle hlupáka mrtvého, nebo věř, že všechny tvoje plány selžou.“

Khadgarův obličej byl zalitý potem. „Málem jsem zapomněl dokončit svůj příběh,“ řekl. „Když jsi vstoupil do Sargerasy hrobky, padl jsi do léčky a ven už jsi nevyšel.“

Gul'dan doslova cítil Kil'jaedenovu nerozhodnost. *Podvodník mě zná až příliš dobře*, pomyslel si. Ale tentokrát tu bylo něco nového, ohnivý jezero v jiném světě, který byl náhle na dosah...

„Ten druhý Gul'dan nezemřel rukou Aliance, ani rukou Hordy, kterou zradil,“ pokračoval Khadgar. A Gul'dan si nemohl pomoci, aby nehltal každé jeho slovo. „Vešel do hrobky a tam ho roztrhali na kusy démoni. Hádám, že Plamenná legie už ho zkrátka nepotřebovala.“

Ta slova Gul'dana zasáhla jako blesk z čistého nebe.

Kdysi dávno, na Draenoru, byl vyvrhelem. Jeho ctižádost nesahala dál než k nalezení potravy. Díky Legii však pochopil jednoduchou pravdu: sílu není možno přehlížet. Pak už nikdy nemusel hladovět.

A Khadgar mu nyní vyjevil další pravdu: Gul'danova síla přestane být užitečná. Nebylo jen *možné*, že se ho Legie zbaví. Bylo to jisté. Byl to osud.

A tu v něm náhle vzkypěla nová síla.

Khadgar stále hovořil. „Přemyslím, co s tebou asi provedou, Gul'dane, až dosáhnou svého.“ Zarazil se. Humor z jeho hlasu se vytratil. Musel také pocítit změnu, která se udála. „Copak to děláš, čaroději?“

Gul'dan přestal útočit na Khadgara a místo toho soustředil svou moc na poslední pečeť. Veškerou svou sílu – jeho vlastní i tu zapůjčenou. Gul'dan sevřel pečeť do felových drápů...

... a rozdrtil ji. Její smrtonosná energie vytryskla ven a tváří v tvář jeho moci neškodně vyšuměla.

Ochrana hrobky padla. Jen tak. Zřídlo moci Plamenné legie, v němž se skrýval dostatek síly na rozbití bariéry mezi světy, bylo osvobozeno. A jeho energie se vyvalila k portálu, který byl pohřbený hluboko v srdci ostrova.

Jenže tam nikdy nedorazila. Gul'dan se jí chopil dřív.

V jeho mysli vyšlehl oheň. Hrdlo mu rozdrásal výkřik, sevřel si rukama hlavu a pevně zavřel oči. Pustil z hlavy Khadgara i hrobku. Jeho obrana padla a arkánová bouře, kterou Khadgar vyvolal, se přes něj převalila. Gul'dan nepocítil vůbec nic. Topil se v čiré moci jako v oceánu bez konce.

Ta moc byla zlovolná. A byla přenádherná. Zhluboka se napil.

A potom přišla bolest.

Pak však našel rovnováhu. Měl vše pod kontrolou.

Tohle... *tohle* byla skutečná moc. Po *tomhle* celou dobu prahнул. *Tohle* mu Plamenná legie přislíbila: sílu, kterou nebude možné přehlížet.

A přitom všechno, co mu démoni zatím milostivě přenechávali, bylo *smetí*. Proč také dávat víc hlupákovi, kterého hodlají zneužít a pak odvrhnout?

Gul'dan otevřel oči. „Sbohem, arcimágu,“ řekl a pohnul jediným prstem.

Khadgar se uzavřel do ledového bloku.

A pak vypuklo peklo. Síň se kymácela jako loď na rozbouřeném moři. Elementálové i arkánový klín se vmžiku vypařili.

Arcimág, uzavřený v kostce ledu, si teď musel připadat jako kamínek v hurikánu. Ale ať se orkský černokněžník snažil sebevíc, ledovou schránku se mu rozbít nepodařilo. Gul'dana to udivovalo. Zaléval jej opojný pocit, jako by právě teď mohl rozervat celý svět, kdyby si zmanul. Ale na tom příliš nesešlo. Smrt si pro Khadgara přijde později. Gul'dan mávl rukou, ledový blok proletěl branou a zmizel mu z dohledu. Pak nechal Gul'dan zřítit klenbu nad vchodem. Tuny kamene se sesypaly dolů a neprodyšně místnost uzavřely. I kdyby Khadgar přežil, už nebylo třeba lámat si s ním hlavu.

Gul'dan zvítězil. Moc, která v něm vřela, byla nepředstavitelná, její možnosti nekonečné.

A Kil'jaeden si přesto myslel, že tu stále vydává rozkazy on.

— UZAVŘEL JSI DOHODU, GUL'DANE. DOKONČI SVŮJ ÚKOL. OTEVŘI NÁM CESTU. —

Gul'dan se zhluboka nadechl, aby si tu chvíli náležitě vychutnal.

„Ne, Kil'jaedene,“ odpověděl pak. „Nic takového.“

Část čtvrtá: Sám

Khadgar se pomalu vyškrábal na nohy. Třásl se a bolel ho každíčkový sval. Úlomky tajícího ledu mu sklouzly z těla a zazvonily o zem. Jestlipak takhle nějak vypadá i smrt? Otupující chlad a muka naprostého selhání?

Chodbu, v níž se nacházel, zalévala temnota. Khadgar nepřítomně vyčaroval světelnou kouli, která jeho zraku odhalila stěnu zříceného kamení v místech, kde býval vchod.

A na její druhé straně stál Gul'dan, v jehož rukou teď spočívala moc, s níž mohl uvrhnout celý Azeroth do záhuby.

Khadgar potlačil děs. Portál pro Legii zatím Gul'dan neotevřel. Arcimágoва lekce z historie možná přece jen zabrala.

Khadgar vyvolal další arkánový klín a vrhl jej proti hromadě kamení. Několik kamenů odlétlo stranou. Stále byla naděje. Vždycky existovala naděje.

Musel tomu věřit.

Kil'jaeden mlčel. Gul'dan nikoli.

„Nemyslím si, že mi Khadgar lhal,“ prohlásil ork. Byl klidný. Draenorští garnové byli též klidní, než začali hodovat. „Ten druhý. Ten druhý Gul'dan. Zemřel tu rukou Legie, je to tak?“

— ANO, JE. —

Gul'dan sklonil hlavu. „Takže Plamenná legie přece jen nectí úmluvy.“ S mocí, kterou nyní vládl, už Legii nepotřeboval. Mohl dobýt Azeroth sám a ohnivým deštěm umlčet všechny, kteří by mu vzdorovali. Jeho první obětí by byl Khadgar. Ale na toho byla smrt ohněm až příliš slavnostní. Druhý Gul'dan vyzvedl tenhle ostrov z mořského dna – nejspíš by bylo příhodné, kdyby ho on zase odevzdal hlubinám. Jak dlouho by asi arcimág přežil pod vodou? Bylo by zábavné zjistit to. „Jedna moje část si odjakživa byla jistá tím, že naše dohoda nebude trvat věčně,“ odušil Gul'dan.

— TO PROTOŽE JSI HLUPÁK. TEĎ, STEJNĚ JAKO TEHDY. —

V Kil'jaedenových slovech rezonovala nelibost. Gul'dan se zasmál.

„Přinejmenším jsem předem varovaný hlupák,“ řekl.

Ale Kil'jaeden ještě neskončil.

— BYL JSEM TAM, KDYŽ SES NÁM POPRVÉ ZAVÁZAL SLUŽBOU. TVOU MYSL VŠAK I TEHDY, STEJNĚ JAKO TEĎ, POŽÍRAL JED V PODOBĚ ZRÁDNÉ CTIŽÁDOSTI, GUL'DANE. —

Gul'danovo potěšení zkalil vztek. „Zrádné?“ Použil svou novou sílu, aby dosáhl na druhý konec svého spojení s Kil'jaedenem. Pohlédl eredarovi do tváře. „To vy jste plánovali se mě zbavit, a to už od samého začátku!“

Kil'jaedenovy planoucí oči se bez mrknutí zavrtyaly do těch jeho.

— *NE, GUL'DANE. POKOUŠÍME SLABÉ ZA POMOCI TRETEK A JINÝCH POMÍJIVÝCH ODMĚN. TOBĚ JSME SLÍBILI VÍC. MNOHEM VÍC.* —

„Větší návnada pro větší rybu,“ odfrkl si Gul'dan. „Kterou byste pak stejně vykuchali.“

— *ZEMŘEL JSI, PROTOŽE JSI NÁS ZRADIL. MĚL JSI POMOCI MOJÍ HORDĚ VYMÝTIT VEŠKERÝ ODPOR NA TOMTO SVĚTĚ. ALE KDYŽ NASTALA CHVÍLE PRAVDY, OPUSTIL JSI JE. ROZDĚLIL JSI JEJICH ARMÁDY, ABYS DOBYL TOHLE MÍSTO. ZNEMOŽNIL JSI NÁM ZAVRŠENÍ NAŠEHO PLÁNU. SVŮJ OSUD SIS ZASLOUŽIL.* —

„To jsem nebyl já!“ zahřměl Gul'dan.

— *MÁŠ PRORADNOST V POVAZE. DOTÁHL JSEM TĚ SEM JAKO PSA ZA OBOJEK, PROTOŽE JSI POŘÁD PŘÍLIŠ POŠETILÝ NA TO, ABY SIS UVĚDOMIL SVŮJ POTENCIÁL. DOKONCE I TEĎ SI STÁLE MYSLÍŠ, ŽE TA MOC, KTEROU DRŽÍŠ V RUKOU, JE NĚČÍM VÝZNAMNÁ. POSTRÁDÁŠ PŘEDSTAVIVOSTI.* —

Kil'jaeden seděl na obrovském trůnu z kovu a dokonale vybroušených krystalů – byly to materiály nepodobné ničemu, co Gul'dan kdy v životě viděl. Nyní vstal. Gul'danovy zostřené smysly mu umožnily zahlédnout letný záblesk jiného světa. Měl velmi specifickou vůni. A váhu. Gul'dan přemýšlel, jak se asi tato země nazývá. Přemýšlel, zda ji někdy navštíví. Přemýšlel, co by ho stálo dobýt toto místo.

— *DOUFAL JSEM, ŽE BUDEŠ MÍT VĚTŠÍ PŘEDSTAVIVOST NEŽ TVÉ DRUHÉ JÁ. A MOŽNÁ K NÍ PŘECE JEN JEŠTĚ DOSPĚJEŠ.* —

„Obávám se, že budete opět zklamán, můj pane,“ řekl Gul'dan. „Nevidím nejmenší důvod, proč bych měl překonávat svou zrádnou ctižádost.“

Bylo to beznadějně. Khadgarovi by trvalo *celé dny*, než by se s pomocí klínu probil zpět ke Gul'danovi. A k jeho zastavení dost možná zbývaly jen *vteřiny*. Hromada kamení, která stála mezi ním a orkem, se zdála nekonečná.

Možná existovalo vhodnější místo k útoku. Někde, kde zdi nebyly tak silné. Nebo kde byla méně masivní podlaha. Cokoli. Možná by měl vyčarovat další arkánové elementály? Ne. Nebyli dost silní.

Khadgar se nedokázal soustředit. *Jak bude vypadat konec Azerothu? Kolik z jeho území stráví oheň? Kolik lidí bude zotročeno? Kolik hrdinů bude zkaženo, protože se budou bát smrti?*

Kolik dalších takových světů dobjí ve jménu Legie?

A pak se ozval hlas, který všechno změnil.

„Zdá se, že se ti daří skvěle, arcimágu. Přesně tak, jak jsem očekávala.“

Khadgar se neotočil. Nechtěl, aby bylo vidět, jak se mu ulevilo. „Jsem rád, že jsme nadělali dost rámusu, aby si to vysloužilo tvou pozornost. Je tu nějaké místo, kudy bychom mohli proniknout dovnitř? Kde by mezi námi a jím nepřekáželo tolik kamení?“ zeptal se.

Maiev Shadowsong se mu postavila po bok. Pozorně si prohlížela neprostupnou stěnu suti. „Něco najdeme. Je Gul'dan sám?“

To byla až nečekaně obtížná otázka. „Řekněme, že ano. Prozatím. Nemáme moc času.“

„Jistě že ne,“ odvětila.

„Maiev.“ Vrátila se pro něj, zasloužila si být varována. „Selhal jsem,“ řekl Khadgar ponuře.

Věnovala mu nezúčastněný pohled. „A?“

„Teď už ho nedokážeme zastavit. Ani společně.“

„Nevšimla jsem si, že bys bral nohy na ramena.“

Nu, s takovou logikou se přít nedalo. „Takže to bychom měli,“ odušil Khadgar.

„Tudy.“ Následoval ji do východního tunelu.

Kil'jaeden se naklonil vpřed. Vzduch kolem něj se zdál chvět jako při zemětřesení.

— *UŽ OD SAMÉHO ZAČÁTKU JSI BYL PŘESVĚDČEN O TOM, ŽE JSI PŘEDURČEN K TOMU ZÍSKAT VELKOU MOC. A TAKÉ JSI. ROVNĚŽ JSI VĚŘIL, ŽE JSI PŘEDURČEN K TOMU BÝT SVÝM VLASTNÍM PÁNEM.* —

V jeho dalších slovech zaduněla neodvratnost.

— *K TOMU ALE NIKDY NEDOJDE.* —

„Ne?“ zeptal se Gul'dan měkce. „Vzhledem k okolnostem...“

— *KAŽDÉ ŽIVÉ STVOŘENÍ NĚKOMU SLOUŽÍ. DOKONCE I JÁ. JE TO ROZHODNUTÍ, KTERÉ MUSÍ VŠICHNI UČINIT. SLOUŽIT JINÉMU, NEBO ZEMŘÍT SÁM.* —

S Gul'danem to ani nehnulo. „Možná se mi jednoho dne pokloníš, Podvodníku,“ prohodil.

— *JAK DALEKO TO CHCEŠ NECHAT ZAJÍT? KOLIKA SVĚTŮM SI MYSLÍŠ, ŽE DOKÁŽEŠ VLÁDNOUT? TVÁ SOUČASNÁ MOC S TEBOU NESETRVÁ NAVĚKY. V POROVNÁNÍ S LEGÍÍ JSI NICOTNÝ.* —

„Uvidíme.“

— *NEPLEŤ SI SLUŽBU A OTROCTVÍ. TY BUDEŠ SLOUŽIT MNĚ A JINÍ BUDOU SLOUŽIT TOBĚ. JEN SI TO PŘEDSTAV, MÍT MOC NAD TOLIKA ŽIVOTY. PŘEDSTAV SI, JAK VELÍŠ ŠIKŮM LEGIE. PŘEDSTAV SI, KOLIK SVĚTŮ PRO NÁS **VYPÁLÍŠ.*** —

Gul'dan Kil'jaedena v duchu hodnotil. *Veškerá jeho moc. Veškerá jeho zloba. A navzdory tomu všemu mě nedokáže přinutit, abych ho dál poslouchal, běželo mu hlavou. Nepotřebuju jeho plané sliby.*

Kil'jaeden zjevně cítil, jaká propast se mezi nimi rozevívá.

— *UŽ DOST, GUL'DANE. ROZHODNI SE. JEŠTĚ MŮŽEŠ PROKÁZAT SVOU VĚRNOST. PŘEDEJ SVOU SÍLU PORTÁLU A OTEVŘI NÁM CESTU. NEBO NÁS MŮŽEŠ ZNOVU ZRADIT. A JEDINÉ ZADOSTIUCINĚNÍ, KTERÉHO SE TI DOSTANE PŘEDTÍM, NEŽ TĚ ZNIČÍME, BUDE NESMYSLNÁ POMSTA BEZVÝZNAMNÝM SMRTELNÍKŮM.* —

Eredar mu nabídl na rozloučenou poslední myšlenku k úvaze:

— *VĚZ TOTO: NAZÝVÁŠ MĚ PODVODNÍKEM, ALE JÁ TI NELHAL. ANI JEDINKRÁT. NA TOMTO SVĚTĚ ANI NA TOM TVÉM.* —

A s těmito slovy opustil Kil'jaeden Gul'danovu mysl.

Síň ztichla. Gul'dan byl konečně sám. Kil'jaeden byl daleko od něj.

Jediné, co ho rušilo, byly slabé otřesy. Khadgar se pokoušel proniknout zpátky k němu. Nesmyslná snaha.

A pokud šlo o Plamennou legii... Nebylo to těžké rozhodování. Dny Gul'danovy služby byly sečteny. Od jeho nové cesty jej už nemohlo nic odvrátit. Už nebude sloužit žádnému pánu.

V útrokách se mu přesto svíjel červ pochybností. Gul'dan zkřivil obličej a čekal, až jeho nově nabytá síla ten pocit odplaví. Neodplavila.

Gul'dan začínal být dopálený. Snad to byla vlastnost společná všem smrtelníkům, vlastnost, kterou nebylo možné zcela odvrhnout: pochybnosti o sobě samém. Prozkoumal své pocity. V moc, které nyní vládl, měl naprostou, neochvějnou důvěru. Tak odkud se brala tahle nejistota?

Podlaha se znovu zachvěla. *Khadgar*. A už nebyl sám. Gul'dan teď cítil i přítomnost Maiev Shadowsong. Vrátila se. To bylo neočekávané. Když je Gul'dan předtím pozoroval, nemohl si nevšimnout jejich vzájemné nevraživosti. To, jak rychle ji překonali, bylo znepokojující. Teď spolupracovali.

Chtěli prorazit dovnitř? Výtečně. Jen ať spěchají vstříc své vlastní smrti. Jejich zabití mu alespoň pročistí hlavu.

A pak už na Azerothu nezbude nikdo, kdo by mu vzdoroval.

Až na...

Zase. Zase ta pochybnost.

Khadgar byl na hlavu poražen, a přesto se nevzdával. Shadowsong měla výhrady dokonce i vůči samotné arcimágově přítomnosti, a přesto teď riskovala život, aby mu pomohla. Byli tu sami dva. Ale tam venku byli další.

Všichni ti ostatní...

Společně se postavili Železné Hordě a zvítězili.

Společně se *hrnuli* vstříc bitvě se zkaženou Hordou. Vpadli do Gul'danovy citadely a nenechali tu stát kámen na kameni.

Společně vzdorovali Plamenné legii. Porazili Archimonda. A pokud neutekli *před ním*, neutečou už *před ničím*.

Gul'danovu mysl zachvátil nefalšovaný děs. Nacházel se na světě, jehož obyvatelé byli snad ještě houževnatější než samotný arcimág. A Gul'dan by musel čelit *jim všem*.

Sám.

Nezodpovídaje se žádnému pánu...

Ale sám.

Gul'dan nedokázal zhodnotit svou novou moc, ale dokázal zhodnotit tu *jejich*. Stál uprostřed hrobky a čas kolem něj plynul. Gul'dan přemýšlel. Kalkuloval.

Několik kamenů ve zdi se sesunulo. Vzniklým tunelem se dovnitř protáhl Khadgar. V těsném závěsu za ním jej následovala Maiev, jejíž srpkovitá čepel byla připravena k útoku.

Bok po boku se k němu rozběhli. Gul'dan je jen bez hnutí pozoroval. Oba zaútočili. Odhodil je pryč, aniž by musel hnout prstem, a oni proletěli vzduchem přes celou komnatu. Maiev se ještě ve vzduchu přetočila a elegantně přikrčená se odrazila od protější stěny. Khadgar se zkrátka ze vzduchu teleportovat zpátky na pevnou zem a hladce přistál. Zkusili to znovu. Tentokrát už se Gul'dan pohnout musel – Maievina čepel minula jeho hrdlo jen o vlásek. Khadgar na něj seslal ledový déšť. Gul'dan tleskl a nechal k sobě srazit dvě stěny zeleného ohně. Čekal, že Khadgara rozmáčkne jako brouka, ale on odskočil do bezpečí. A hned tu byla zase Dozorkyně Shadowsong, která se *zase* snažila rozpoltit ho vedví. Natáhl ruku a pokusil se vyrvat jí duši z těla. Ale tu ho zastavila Khadgarova magie, která odklonila jeho kouzlo na tak dlouho, aby se Maiev mezitím mohla stáhnout do bezpečné vzdálenosti.

„Pomoz mi porozumět.“ Gul'danův hlas byl až nepřírozeně klidný. Dokonce i jeho vlastním uším to znělo nepatřičně. „Proč pořád bojujete? Tady vás nečeká nic než smrt.“

„Tak do toho, pokud nás dokážeš zabít,“ odplivl si Khadgar. Shadowsong se pevně rozkročila a dvakrát uhodila svou čepelí o jeden z pilířů – němé gesto souhlasu.

Gul'dan vůbec nepochyboval, že by je dokázal zabít oba dva. Ale mrtví měli být už dávno! Jejich umíněný vzdor mu neustále připomínal, že stejný odpor jej čeká na tomto světě všude, kam se hne. Khadgar a Shadowsong byli jen prvními z mnoha.

Nedokážu je všechny porazit sám.

Gul'dan by mohl zabít tyhle dva. Nebo by se mohl podřídít Plamenné legii.

Zavřel oči. S táhlým vzdechem nechal veškerou svou zázračnou sílu odplynout ze svého dosahu. Kil'jaeden se jí okamžitě chopil a navedl ji přímo do srdce hrobky. Zdi se rozzářily tak jasně, jako by dovnitř pronikly sluneční paprsky za pravého poledne.

Gul'dana zalil šíravý pocit ztráty. Všechna jeho moc byla pryč. Hrobka ji teď doslova požírala. Vzduchem se linuly strašlivé zvuky, zvuky velkolepé a ohlušující, které zvěstovaly stvoření mostu propojujícího dva světy. A pak byla cesta náhle otevřená. V síni se rozeřvaly vichry, rychlé jako hurikán, prorazivší dovnitř z jiné roviny bytí. Khadgar a Maiev klesli na podlahu, snažíce se vydržet ten nápor.

Gul'dan opět zaslechl známý hlas.

— *VÝBORNĚ, GUL'DANE. NAKONEC JSI PROHLÉDL, TAK JAK JSEM DOUFAL.* —

Kil'jaedenova slova už mu neduněla v hlavě tak jako dřív. Už toho nebylo zapotřebí. Gul'dan teď cítil, že na něj Plamenná legie pohlíží jinak: s důvěrou. Z toho pocitu jej jímalá závrať.

„Co mám teď dělat?“ zeptal se Gul'dan.

— *DÍVEJ SE. ZHLÉDNI, ČEHO JSI NYNÍ DĚDICEM.* —

Kil'jaeden protáhl Gul'dana na druhou stranu, kde se stal svědkem slávy Legie.

Světlo se vlilo do věčného stínu a ozářilo šiky armády, která se táhla tak daleko, kam už oko nedohlédlo. Byli připraveni. Byli připraveni již od počátku času. Dosud však před sebou nikdy neměli jasnou cestu. Ne tak jako nyní. Vířící síla je vábila do jiného světa a oni se jí ochotně podřídili.

„Je to velkolepější, než jak jsem o tom snil,“ zašeptal Gul'dan.

— *JE TO ZAČÁTEK KONCE AZEROTHU.* —

A tady byl: Azeroth. Gul'dan stál stranou, zatímco armády Legie proudily vpřed. Vpřed a stále vpřed. Brzy se k nim přidá. Ne jako služebník.

Jako velitel.

Khadgara ohlušovalo bušení vlastního srdce, které však zároveň tlumilo hrůzu z noční můry, která povstala k životu. „Nezastavuj se, Maiev!“ křikl na ni v běhu.

Držela s ním krok, ale neodpověděla. Nebylo co dodat.

Plamenná legie je tady.

Gul'dan jim zmizel přímo před očima a okamžitě jej nahradili jiní. Bylo jich tolik... Khadgar s Maiev nemohli dělat nic jiného než dát se na útěk. Legie jim však byla v patách. Khadgar se neodvažoval ohlédnout. Zdi, které je obklopovaly, se mihotaly a hroutily.

Gul'danovi se nějak podařilo rozlomit všech pět pečeti přímo Khadgarovi pod nosem. Spící portál se probudil.

Nedovedu ty pečeti obnovit, prolétlo Khadgarovi zoufale hlavou. Nedokázal si ani představit, kolik moci bylo zapotřebí k takovému úkolu. A tak utekl.

Průchodem před nimi se dovnitř dralo sluneční světlo. Maiev jej dosáhla dřív a okamžitě se obrátila k severu. „Vracím se do sklepení! Ty je odlákej pryč!“

Khadgar zamířil na východ. „Hodně štěstí, Dozorkyně!“

„Bojuj a zemři se ctí, arcimágu!“

Khadgar rozpřáhl ruce a vznesl se k obloze v podobě havrana. Kolem něj explodovala magická energie v oslnivém výbuchu světla.

Jeho představení se neminulo účinkem. Za ním se rozlehlo sborové zavřísknutí. Odvážil se ohlédnout. Země se už nyní hemžila démony – předvojem armády, která si brzy podrobí vše živé. Nebesa potemněla, když se k nim z ostrova vzeplala tyčící se věž zeleného kouře. Khadgar v ní spatřil známou tvář. Gul'dan se vznášel, obklopen smaragdovým peklem, a jeho smích jako by pěl ódu všem hrůzám, které vypustil na svět. Prstem ukázal na Khadgara. Hejna okřídlených démonů se podle rozkazu vrhla za ním. Khadgar zmobilizoval všechny své síly a zrychlil. Jednotky Legie ho budou zatvrzele pronásledovat, a to snad dá Maiev a jejím Dozorkyním dostatek času.

A nebo také ne.

Ale vrátila se. Mezi všemi těmi nezmary to bylo sice drobné vítězství, ale přesto vítězství.

Khadgar zachytil vzdušný proud a nechal se jím pohánět oblohou. Tohle už nebylo o Maiev. Ani o Khadgarovi. Dokonce ani o Gul'danovi.

Musí existovat způsob, jak Legii zastavit.

Khadgar selhal. Potřeboval odpovědi. Potřeboval pomoc. Pokud by tu zůstal, nečekalo by ho nic než smrt.

A tak letěl dál. Démoni nezpomalili, ani když vletěl nad otevřené moře a nechal Roztříštěné ostrovy daleko za sebou. Varuje Kirin Tor. Varuje Alianci i Hordu. Varuje celý svět. A oni vyslyší jeho výzvu, jako to učinila Maiev.

Musel tomu věřit.

Nejstrašlivější noční můra právě začínala. A nikdo na Azerothu se z ní nedokáže probudit sám.

KONEC

Pro WoWfan.cz přeložila Zuzana „Bellatrix“ Komprdová

© 2016 Blizzard Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena. Legion je ochranná známka, a World of Warcraft, Warcraft a Blizzard Entertainment jsou ochranné známky nebo registrované ochranné známky společnosti Blizzard Entertainment, Inc. v USA a/nebo dalších zemích.

Slovníček

- *Bojuj a zemři se ctí!* – Fight and die well! (Ve hře tuto frázi často používají NPC lovců démonů jako pozdrav na rozloučenou: "If we do not meet again, die well." – "Pokud se již nesetkáme, zemři se ctí." Přeloženo velmi volně – přesný překlad by pravděpodobně byl něco ve smyslu „zemři náležitě“ či „zemři smysluplně“, ale to nezní příliš chytlavě. ☺)
- *Černá brána* – Black Gate
- *černokněžník* – warlock
- *Dozorkyně* – Warden/Watcher (V textu je až na vzájemné oslovování Dozorkyň obvykle používáno "Watcher" namísto "Warden". Toto označení se pravděpodobně váže na Isle of the Watchers, což je ostrov v lokaci Azsuna, kde mají Dozorkyně svou základnu. Frakce jako taková se však stále jmenuje Wardens, tedy Dozorkyně. V celém textu jsem oba výrazy z důvodu zjednodušení a lepší srozumitelnosti sjednotila a překládám je pouze jako "Dozorkyně".)
- *Kil'jaeden Podvodník* – Kil'jaeden the Deceiver
- *Pěšák Prázdnoty* – Voidwalker
- *Roztříštěné ostrovy* – Broken Isles
- *Sargerasova hrobka* – The Tomb of Sargeras
- *sklepení* – vault (míněno Vault of the Wardens, ve hře na jihu lokace Azsuna)
- *Soumrační odpadlíci/Odpadlíci* – Nightfallen
- *Strážce/Strážkyně* – Guardian
- *Urození* – Highborne
- *Válka prastarých* – War of the Ancients
- *Zrádcova cela* – Vault of the Betrayer
- *Železná Horda* – Iron Horde